

nosság, melynek leghivatottabb közege a sajtó.

Hivatalos titokkal nem lehet a kolerát elriasztani és elintézni, de a sajtó útján a közönséget a legnagyobb fokú óvatosságra inteni bizonyára hasznos és semmiképen sem — ártalmas.

Titkolózzunk ott, ahol a titoktartás csakugyan érdeke a köznek, de ne akarjuk minden áron titokban tartani azt, amiből a legnagyobb baj és veszedelem származhatik.

A gyorsírás ünnepén.

— Magyar és külföldi vendégek Szegeden. —

Ahonnan napról-napra a politikai izgalmak, a gazdasági válság és a háborús események nyugtalanító hanghullámai törnek elő, arról a helyről most a kultura ünnepének örömteljes akkordjai csendülnek.

A gazdasági és politikai érdekek gyakran szétbontó és elválasztó küzdelmeinek színterén, most a kultura mindeneket átható és egy, nagy közösségbe egybefonó békés munkájának ünnepét üljük.

A székesfőváros után, ahol a sok értékes tanulságot rejtő, magas színvonalú kongresszus és az avval egybefűzött ünnepségek lezajlottak, most Szeged, a „nemzeti főváros” látja vendégeit a gyorsíró-világ kiválóságait, hogy tanui legyenek ama kegyetes ünneplésnek, amellyel a szegedi gyorsírók egyesülete a magyar gyorsírás lánglélekű megteremtőjének hódol és hogy meggyőződést szerezzenek arról a csodálatos fejlődésről, mely a hullámsírból a királyi szózat nyomán a művelt külföld szeretetteljes együttérzésével és támogatásával egy minden ízében magyar és modern várost varázsolt elő.

Meg fognak győződni arról, hogy ebben a városban oly eleven gyorsírási élet lüktet és a gyorsírásnak oly melegágya virul, hogy annak kisugárzása a magyar gyorsírás egész teljességére termékenyítőleg hat.

lyik után nem mernék ránézni többé Lajosra. Kérve-kérem most, kiméljen meg, ne becstelenítsen meg egészen...

Nem szabad többet eljőnnie hozzám látogatóba, Jacques ur. Én nagyon szerelmes vagyok magába; nincs már erőm és érzem, hogy az első alkalommal, midőn megkísérli, hogy a magáé legyenek, az öné lennék... Ez meg nagy baj volna! Lajosom, szegény, annyira szeret engem, magát is annyira szeret! Olyan jó! Annyit dolgozik értem! Mi vagyok én oly férfi számára, mint maga? Egy szeszély, egy hóbort, melyhez alapszabán véve nem igen ragaszkodik: míg Lajosnak mindene vagyok, mert rajtam kívül, nincs kit szeressen. Még ha sohasem tudná is meg, én meghalnék bánatomban, hogy megcsaltam; és ha megtudná az igazságot, ő halna bele, egész bizonyos, — és mi ketten öltük volna meg.

És azután figyeljen rám, Jacques ur: ebben a pillanatban maga egy kis kedvet kapott rám, elhiszem; de ez elmúlva rögtön utána, biztos vagyok benne; ön igen hamar elmenne és ez nekem rosszul esnék. Azok a nagyuri hölgyek, kiket szeret, visszatartják, mert elegánsak, mert szép a beszédjük, mert mindenféle dolgokat tudnak, mondották nekem, amikről én sohasem tanultam... Én egy kis ügyetlen nő vagyok, ki mást se tud, csak magát nagyon szeretni...

Tudja, mit mondok magamban, éjjel, midőn nem alszom és tűnődöm azon, amit kér tőlem? Azt mondom: „Jacques ur nem szeret engem igazán: csupán, mivel egy

Méltán éneklő Vikár, az országos magyar gyorsíróegyesület poétalelkű tudós elnöke:

„Ilyen tanyát, ily meleg puha fészket, Ilyent kívánok te, gyorsíró-művészet. S ilyent adott tenéked, ily tanyát, Ez ősi város. Legyen áldva érte! Dajkálód volt negyedszázad éven át, A dajka nőtt és vele növekedtél te; Megérted gyászát, meg diadalát. És ő is a tiédet megérte; Így jóban, rosszban vele összeforrtál, Mert nem vendége, — családtagja voltál.”

Lelkes szeretettel üdvözljük tehát városunknak a világ minden tájáról ide érkezett vendégeit. Érezzék magukat jól a gyorsírásnak ebben a meleg fészében és őrizték meg továbbra is azt a meg-megújuló testvéri együttérzést, amely a világ összes gyorsíróit egy nagy család tagjaivá fűzi össze.

Aus den Spalten, aus denen von Tag zu Tag die beunruhigenden Tonwellen politische Erregungen, wirtschaftliche Krisen und kriegsereignisse an unser Ohr dringen. — ertönen diesmal die jubelnden Accorde eines Freudenfestes der Kultur, und an der Stätte der so oft trennenden und zerrüttenden Gegensätze wirtschaftlicher und politischer Interessen feiern wir heute friedlich ein Fest Alledurchdringender und allumfassender Kulturarbeit.

Nach der Haupt- und Residenzstadt, wo unser so lehrreicher Congress und die veranstalteten Festlichkeiten in harmonischer Weise verliefen —, empfängt nunmehr Szeged, „die nationale Hauptstadt“ die Grössen der Stenographenwelt, die da kamen um Zeugen der pietätvollem Festes zu sein, mit welchem der Verein der Szegeder Stenografen dem genialen Schöpfer der ungarischen Stenographie huldigt —, und um sich zu überzeugen von der merkwürdigen Entwicklung, welche auf das königliche Wort und begleitet von dem theilnahmsvollen Mitgefühl und der Unterstützung des In und Auslandes in erstaunlich kurzer Zeit aus dem Wellengrabe eine neue, in jeder Ader ungarische und moderne Stadt hervorzuberte.

kissé jobban ellentálok neki, mint a többi nő, akiket üldözött; mihelyt az övé voltam, meg lesz elégedve. Hiuságból kellek neki.” Ez a gondolat hozzá való erőt ad, hogy ellentálljak, hogy irjak magának...

Nohát! Ha önszeretéből vágyódik utánam, elégedjék meg: nem annyit jelent, mint ha már a magáé lettem volna, miután kegyelmet kérek magától és a boldogságom a kezében van? Kiméljen engem, Jacques ur, kiméljen meg minket... Maga mindig boldog lesz és mindig szeretik: nekünk, Lajosnak meg nekem, csak egy kis nyomorúságos boldogságunk van, amely onnan származik, hogy szeretjük egymást. Gondolja el, milyen rossz volna azt lerombolni és tegye meg, amire kérem!

Megteszi, biztos vagyok benne, mert maga nagyon derék és nagyon jó ember... Csak egytől félek; meg fogom mondani, ha megígéri, hogy ki nem nevet érte: félek, hogy csakugyan, alapszabán véve, maga nem szeret engem egy csöppet se és el se szomorodik azért, hogy nem láthat viszont... Oh! Meg ne haragudjék, kedves barátom! A bánat, melyet magának okozok, engem mindennél jobban elcsüggeszt; de csak bocsánatot tudok magától kérni, hisz magam is igen — nagyon szenvedek... Esedezem, tartsa meg mindamellett kis barátnőjét a jó emlékébe: ő nagyon szerette magát, nagyon szeretett volna a magáé lenni és magára fog gondolni sokáig, sokáig azután is, hogy maga elfelejtette...

Sie werden sich überzeugen, dass in dieser Stadt ein reges stenographisches Leben pulsirt und blüht, das auf die Gesamtheit der ungarischen Stenographie befruchtend wirkt.

Mit Recht singt Vikár der dichterisch begabte Präsident des ungarischen Stenographenvereins in einem seiner Gelegenheitsgedichte:

„Solches Heim, solch' ein warmes weiches Nest,

Begehrt du Stenographenkunst. Solch' ein Heim gab dir die uralte Stadt. Gelobt sei sie!

Deine Amme war sie durch ein Vierteljahrhundert.

Die Amme gedieh, und mit ihr wuchsest Du.

Du erlebtest ihre Trauer um ihren Thriumpf Wie sie den deinigen erlebte, So verschmolzest Du mit ihr in Freud und Leid,

Denn nicht Gast wars du bei ihr, sondern Mitglied der Familie.“

Wir begrüßen nun mit herzlichster Liebe die von allen Richtungen eingetroffenen Gäste unserer Stadt. Seien Sie willkommen bei uns in diesem warmen Nest der Stenographie und bewahren Sie uns das sich immer wieder erneuernde Mitgefühl, welches die Stenographen der ganzen Welt zu Mitglieder einer einzigen Familie vereinigt.

Mögen Sie sich wohl fühlen in unserer Mitte!

À la place, d'ou, de jour en jour les tons de l'inquiétantes émotions de la politique, des crises économiques et des événements belliqueux éclatent —, résonnent cette fois les accords joyeux de la fête de la culture.

À la place des si souvent détachants et détruisants combats des interres économiques fétons-nous aujourd'hui le jour du tout pénétrant et dans une communauté unissant ouvrage de la culture.

Après la capitale et résidence, ou les tant de valeureuses instructions contenant congrés et les y unites sollemnités écoulerent —, recoit Szeged, „la capitale nationale“ les nobles du monde stenographique, pour être témoins de la fête dévoute, par laquelle la société des stenographes de Szeged offre ses hommages au genial créateur de la stenographie hongroise —, et pour se convaincre du remarquable développement, qui appelé du tombeau des ondes par un mot royal et avec la charitable sympathie et le secours de l'étrangers apparait comme une dans toutes ses veines hongroise et modern ville.

Vous vous convainquerez qu'il existe dans cette ville une si vive vie stenographique, qu'il fleurit une si voluptueuse serre chaude de la stenographie, qui féconde la totalité des stenographes hongrois.

C'est avec raison, que M. Vikár le poétique talenté président de la société des stenographes hongrois dans une poesie de circonstance chante:

„Tel' patrie, tel nid chaud et mou Desire Tu, art de la stenographie.

Tel' patrie te donna l'ancienne ville.

Qu'elle soit bénite!

Elle était ta nourrice pendant un quart siècle.

La nourrice grandit et avec elle Tu grandissa.

Tu voyas son deuil et son triomphe,

Comme elle voya le tien;

C'est ainsi, que vous vous unites en joie et douleur,

Car Tu était membre de famille et non son hôte.“